

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.005 van 27 mei 2002
in de zaak A. 116.280/IX-3203.**

In zake : Kurt VAN RAEMDONCK,
die woonplaats kiest bij
advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Ambtenarenzaken en Modernisering van de Openbare Besturen,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en I. VOS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Kurt VAN RAEMDONCK op
1 februari 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 16 november 2001 houdende
wijziging van diverse reglementaire bepalingen inzake het statuut van het
rijkspersoneel;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde
verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 april 2002 waarbij de
terechtzingting bepaald wordt op 6 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van advocaat I. VOS, die verschijnt in eigen naam en loco advocaat D. D'HOOGHE voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is adjunct-adviseur bij het ministerie van Binnenlandse Zaken.

1.2. Op 12 januari 2000 wordt hem het geschiktheidsbrevet tot het uitoefenen van het ambt van opleidingsdirecteur verleend, in toepassing van artikel 48quinquies van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel.

1.3. Bij besluit van 17 maart 2000 wordt hij als opleidingsdirecteur aangewezen voor de duur van vijf jaar, met ingang van 20 maart 2000.

Overeenkomstig artikel 48quinquies, § 4, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel verkrijgt hij hierdoor tijdens de duur van die opdracht de rang en de wedde van adviseur.

1.4. Het koninklijk besluit van 16 november 2001 houdende wijziging van diverse reglementaire bepalingen inzake het statuut van het rijkspersoneel voert

ingevolge de invoering van de management- en staffuncties in de overheidsdiensten een reeks aanpassingen door van het statuut van het rijkspersoneel.

Zo voorziet het genoemde koninklijk besluit onder meer er in dat de bevoegdheden van de opleidingsdirecteurs voortaan worden uitgeoefend door de functionele directeur van de stafdienst Personeel en Organisatie.

Artikel 20 van hetzelfde koninklijk besluit heft ook 48quinquies van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 op, zodat de functie van opleidingsdirecteur wordt afgeschaft.

Artikel 47 van het koninklijk besluit van 16 november 2001 bevat evenwel de volgende overgangsbepaling :

“De huidige titularissen van de functie van opleidingsdirecteur behouden ten persoonlijke titel en tot de indiensttreding van de functioneel directeur van de betrokken stafdienst Personeel en Organisatie, het voordeel van de bepalingen van artikel 48quinquies, § 4, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel en blijven bevoegdheden de met hun aanwijzing als vormingsdirecteur verbonden bevoegdheden verder uitoefenen”.

1.5. Luidens de verklaring van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is in het voornoemd artikel 47 een materiële fout geslopen, in die zin dat men in deze bepaling verkeerdelijk zou kunnen lezen dat de opleidingsdirecteurs hun wedde van rang 13 verliezen vanaf de indiensttreding van de directeur Personeel en Organisatie van hun federale overheidsdienst. Er werd dan ook een ontwerp van koninklijk besluit opgesteld waarin voor alle duidelijkheid wordt bepaald dat de opleidingsdirecteurs hun wedde van rang 13 behouden ten persoonlijke titel en tot het einde van het mandaat. Op het ogenblik van de indiensttreding van de directeur Personeel en Organisatie van hun federale overheidsdienst verliezen de opleidingsdirecteurs dus wel de bevoegdheden verbonden aan hun functie van opleidingsdirecteur, maar niet de wedde.

1.6. Artikel 47 werd overeenkomstig de verklaring van de verwerende partij gewijzigd bij koninklijk besluit van 13 maart 2002. Het aldus gewijzigde artikel 47 luidt als volgt :

"Art. 47. De huidige titularissen van de functie van opleidingsdirecteur behouden ten persoonlijke titel en tot het verstrijken van de lopende aanwijzingsperiode het voordeel van de bepalingen van artikel 48quinquies, § 4, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel. Tot de indiensttreding van de functioneel directeur van de

betrokken stafdienst Personeel en Organisatie blijven ze de aan hun aanwijzing als opleidingsdirecteur verbonden bevoegdheden verder uitoefenen".

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet de schorsing en nietigverklaring beoogt van het gehele koninklijk besluit, maar wel van de artikelen 20 en 47 ervan in de mate dat die artikelen de functie van opleidingsdirecteur afschaffen en de wedde en rang van opleidingsdirecteur aan verzoeker ontnemen vanaf de aanstelling van de functioneel directeur van de betrokken stafdienst Personeel en Organisatie en dat verzoeker geen rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij de schorsing of nietigverklaring van de overige bepalingen van het bestreden besluit;

2.2. Overwegende dat over die exceptie slechts uitspraak zou moeten worden gedaan indien aan de beide, cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan is voldaan, wat te dezen, zoals zal blijken, niet het geval is;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, met betrekking tot de eerste voorwaarde, dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 84, eerste lid, 2°, en tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat hij samengevat stelt dat de verwerende partij de afdeling wetgeving van de Raad van State om spoedbehandeling van de ontwerptekst van het bestreden koninklijk besluit verzocht heeft en gevraagd heeft het advies binnen een termijn van drie dagen mee te delen, zonder dat in concreto wordt aangegeven uit welke gegevens de door haar ingeroepen hoogdringendheid voortvloeit;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid” van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de “spoedeisende gevallen” van artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten; dat de rechtspraak die handelt over artikel 3, § 1, niet kan worden toegepast op het geval waarin een beroep gedaan wordt op de “spoedeisendheid” om een advies te vragen bij toepassing van artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten; dat de redenen die in de adviesaanvraag en in de aanhef van het bestreden koninklijk besluit worden aangehaald om het spoedeisend karakter te verantwoorden, niet iedere overtuigingskracht ontberen en dat de overheid er in principe mocht op vertrouwen dat zij aan de overgelegde tekst voortgang mocht verlenen, zonder op het rechtmatigheidsbezwaar van spoedeisendheid te stuiten; dat ook niet blijkt dat de afdeling wetgeving van de Raad van State niet volledig zou zijn ingelicht;

3.3. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alleen betrekking heeft op de uitdrukkelijke motivering van individuele bestuurshandelingen zodat het bestreden koninklijk besluit niet onder het toepassingsgebied van die wet valt; dat voorts de afdeling wetgeving van de Raad van State de eerste beoordelaar is van de rechtmatigheid van de luidens artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste “bijzondere redenen” die in een haar overgelegde adviesaanvraag worden uiteengezet ter verantwoording van de spoedeisendheid van die aanvraag; dat aangenomen mag worden dat als zij daaromtrent geen opmerkingen maakt, zij van oordeel is dat de gegeven verantwoording niet iedere overtuigingskracht ontbeert; dat de overheid die het advies heeft aangevraagd, er alsdan in principe mag op vertrouwen dat zij aan de overgelegde tekst voortgang mag verlenen zonder op het rechtmatigheidsbezwaar van gebrek aan spoedeisendheid te stuiten; dat dit principe niet absoluut is; dat de overheid er zich met name niet kan op beroepen wanneer blijkt dat zij de afdeling wetgeving misleidend heeft voorgelicht omtrent de “bijzondere redenen” die haar tot haar verzoek om spoedbehandeling hebben gebracht, of nog wanneer achteraf -na de adviesaanvraag- aan het licht komende gegevens er doen van blijken dat die “bijzondere redenen” in weerwil van de bij de aanvraag opgewekte schijn iedere overtuigingskracht ontbeerden; dat in gevallen als aangehaald de overheid immers niet staande kan houden dat haar vertrouwen werd beschaamd; dat te dezen niet bewezen is dat men zich in een uitzonderingsgeval bevindt en dat verzoeker evenmin beweert dat de afdeling wetgeving werd misleid

of dat er nieuwe gegevens zouden zijn die het spoedeisend karakter van de adviesaanvraag weerleggen; dat het middel niet ernstig is;

3.4. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, “meer bepaald van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”; dat hij hierbij uiteenzet dat het bestreden besluit tot gevolg heeft dat de functie van opleidingsdirecteur en de daaraan verbonden graad en wedde hem ten allen tijde kunnen ontnomen worden, met name van zodra de functioneel directeur van de betrokken stafdienst Personeel en Organisatie in dienst treedt, zodat “afbreuk (wordt) gedaan aan het in hoofde van verzoeker gecreëerde vertrouwen dat hij voor een periode van vijf jaar de functie van opleidingsdirecteur kon uitoefenen en de rang en wedde van adviseur kon genieten en (hij) integendeel in een toestand van rechtsonzekerheid (wordt) geplaatst”;

3.5. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt, samengevat, dat het door verzoeker aangevoerde vertrouwensbeginsel ondergeschikt is aan het beginsel van de veranderlijkheid van de openbare dienst, op grond waarvan het bestuur om redenen van algemeen belang eenzijdig kan ingrijpen in de rechtstoestand van ambtenaren; dat het bestreden koninklijk besluit een aantal wijzigingen aan het ambtenarenstatuut doorgevoerd heeft om redenen van algemeen belang en dat de overdracht van de bevoegdheden van de opleidingsdirecteurs aan de functionele directeurs van de horizontale Federale Overheidsdienst “Personeel en Organisatie” één van de aanpassingen is aan de invoering van de management- en staffuncties in de federale overheidsdiensten; dat het algemeen belang vereist dat de functie van opleidingsdirecteur wordt afgeschaft, aangezien die functie een dubbel gebruik zou vormen met de functie van functioneel directeur;

3.6. Overwegende dat de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel vereisen dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die door de overheid in een concreet geval zijn gedaan; dat die beginselen evenwel niet impliceren dat de bevoegde overheid de statutaire bepalingen die de rechtstoestand van de personeelsleden in overheidsdienst regelen niet in een minder gunstige zin zou mogen wijzigen; dat immers uit de aard zelf van het statuut volgt dat de rechten, die zijn toegekend aan de personeelsleden waarop dat statuut betrekking heeft, om redenen van algemeen belang voor de toekomst kunnen gewijzigd worden bij wege van algemene bepaling; dat het ingeroepen rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel de betwiste wijziging

aan het administratief statuut van het personeel dan ook niet in de weg staat; dat het middel niet ernstig is;

3.7. Overwegende dat, aangezien geen van de aangevoerde middelen ernstig is, niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

J. DE BRABANDERE.